

עפ"ת 19476/07/15 - חגי נחמני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19476-07-15 נחמני נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט הבכיר צבי סגל

המעורר: חגי נחמני

ע"י ב"כ עו"ד יוני שניאור

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כבוד השופט נ' מהנא), בנ"ב 402-09-12, מיום 28.5.15, בגדרו הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות בנהיגה ברשלנות, עבירה לפי סעיף 262(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); נהיגה בשכרות, עבירה לפי סעיף 62(3) וסעיף 64ב(א)(3) בקשר עם סעיף 39א לפקודת התעבורה; גרימת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); וסטייה מנתיב, עבירה לפי סעיף 40(א) לתקנות התעבורה, ונדון לעונש מאסר למשך 60 יום שירוצה בדרך של עבודת שירות; למאסר על תנאי למשך 6 חודשים; לפסילה מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים; להפעלת עונש מותנה של פסילת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים באופן מצטבר; לפסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים; ולקנס כספי בסך 1,500 ₪. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין, ולחלופין - כנגד גזר הדין.

רקע

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 5.5.12, בסמוך לשעה 17:19, נסע המערער ברכב פרטי בכביש מספר 90 מכיוון ים המלח לכיוון ירושלים. בהגיעו סמוך ליציאה מכביש מספר 90 לכיוון ירושלים, נהג המערער ברשלנות עת התעסק בזמן הנהיגה עם הרדיו, סטה מנתיב נסיעתו, ובהגיעו לעיקול איבד את השליטה על רכבו, המשיך בנסיעה ישר לתוך תעלה שבצד הכביש והתהפך עם רכבו על צדו הימני. באותן הנסיבות נהג המערער כשהוא שיכור, ובבדיקה שנערכה לו נמצא כי ריכוז האלכוהול בדמו עומד על 179 מיליגרם ל-100 מיליליטר דם.

ההלך, הכרעת הדין וגזר הדין בבית משפט קמא

3. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום. מטעם המשיבה העידו ד"ר אשר גופר, מנהל היחידה לטוקסיקולוגיה משפטית במרכז הרפואי ע"ש שיבא; רס"מ אייל כהן, בוחן התנועה שערך דו"ח בוחן לאחר ביקור בזירת התאונה, גבה הודעה מהמערער ונכח בעת שנלקחה ממנו דגימת דם (להלן: "**רס"מ כהן**" או "**הבוחן**" או "**עת/2**"); רס"מ אלירן אמסלם, שוטר שהבחין בהתרחשות התאונה, עיכב את המערער וליווה אותו לבית החולים "הדסה" הר הצופים לצורך ביצוע בדיקת הדם לאחר שמצא כי קיימת אינדיקציה לכך שהוא נהג בשכרות (להלן: "**רס"מ אמסלם**" או "**השוטר**" או "**עת/3**"). מטעם ההגנה העיד המערער עצמו ופרופ' יונה אמיתי, המומחה מטעמו.

4. בהכרעת הדין קבע בית משפט קמא, כי בדגימת הדם שנבדקה נמצא ריכוז אלקוהול העולה על הכמות המותרת, ומכאן כי המחלוקת בעיקרה נעוצה בשלוש שאלות: האם עיכובו של המערער לצורך נטילת דגימת הדם נעשתה כדין; השנייה, האם דגימת הדם נלקחה מהמערער כדין; והשלישית, האם רמת האלקוהול שנמצאה בבדיקה המדעית משקפת את רמת האלקוהול בגוף המערער בזמן הנהיגה.

בית משפט קמא הגיע למסקנה שהמשיבה הרימה את הנטל להוכיח את האשמה המיוחסת למערער מעבר לכל ספק סביר, וזאת בשל הטעמים הבאים:

התאונה ארעה בשעה 17:19 ובדיקת הדם נלקחה מהמערער בשעה 18:25, כך שמשך העיכוב לא עלה על 3 שעות, כנדרש בסעיף 73(ב) לחוק המעצרים. הגם שלא הוגש דו"ח עיכוב, הרי שהשוטר ציין בדו"ח הפעולה במפורש כי הודיע למערער שהוא מעוכב (ת/13), ואף חזר על כך בעדותו בבית המשפט. דו"ח הפעולה והמזכרים שנערכו על ידי השוטרים מרפאים את הפגם של אי הגשת דו"ח העיכוב, ומכאן שהעיכוב נעשה כדין;

מעדותו של רס"מ כהן; מהמזכר שערך בבית החולים (ת/11), ומהמבחנה שהכילה את דגימת הדם (ת/12), עולה כי הרופא נטל את הדגימה בנוכחות רס"מ כהן, העבירה לתוך מבחנה ומסר אותה לרס"מ כהן כשהיא סגורה בתוך כפפה חד פעמית בצירוף פרטי המערער ותאריך הנטילה, וזו נשלחה באמצעות הדואר המסטרתי לבדיקת המעבדה. כמו כן, רס"מ כהן ציין בדו"ח החתום על ידי הרופא כי אזור הדקירה חוטא בחומר שאינו מכיל אלקוהול, הוא אף העיד על כך ועדותו נמצאה מהימנה. מכאן, שבדיקת הדם נלקחה כדין תוך שמירה על נוהל הבדיקה;

מדו"ח הפעולה (ת/13) עולה, כי בסמוך לאחר התאונה רס"מ אמסלם, שהגיע לזירת התאונה, הריח ריח חריף של אלקוהול שנדף מפיו של המערער. השוטר שאל את המערער האם שתה אלקוהול והלה אישר כי שתה בירה וצ'ייסרים, אלא שבמהלך החקירה חלו שינויים בגרסאותיו. בית משפט קמא לא מצא כל היגיון בגרסת המערער

לפיה מרבית השתייה החריפה הייתה בסמוך לתחילת נהיגתו, ולפי התרשמות בית משפט קמא, עדות המערער הייתה מגמתית במטרה למלט עצמו מהאשמה שיוחסה לו בכתב האישום;

אין בחוות הדעת ובעדות המומחה מטעם המערער כדי לגרוע מהמסקנות העולות מחומר הראיות, מתוצאות בדיקת השכרות או מתוצאות בדיקת המאפיינים שנערכה למערער, שכן חוות הדעת והמסקנות אליהן הגיע מומחה ההגנה בסופו של יום מבוססות על גרסתו של המערער, גרסה שכאמור בית משפט קמא לא נתן בה אמון.

5. ביום 28.5.15 נגזר דינו של המערער כמתואר לעיל. בגדר גזר הדין נקבע, כי אין ספק שהשכרות הגבוהה בה היה נתון המערער הייתה הגורם לנהיגתו הרשלנית ולתאונת הדרכים, שאך בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה קשה יותר. בגדר קביעת העונש הביא בית משפט קמא בחשבון מחד גיסא, את חומרת העבירה ואת עבירת השכרות הקודמת בעברו, שבגינה כבר נפסל מנהיגה למשך תקופה לא קצרה; ומאידך גיסא, את העובדה שמדובר בתאונה עצמית ללא נפגעים בנפש, ואת נסיבותיו של המערער אשר מאז התאונה השתקם ושינה את אורחות חייו.

נימוקי הערעור

6. **המערער** חזר על טענות ההגנה שטען בבית משפט קמא, כלהלן:

במסגרת ראיות המשיבה לא הוגש דו"ח עיכוב והמערער לא קיבל כל הודעה בדבר עיכובו. בית משפט קמא קבע כי השוטר אמסלם הבחין ראשון בתאונה, עת שהה במקום יחד עם שוטר נוסף, אלא שהשוטר הנוסף לא נכלל ברשימת עדי המשיבה, לא ערך תרשומת ואף לא העיד בבית משפט קמא;

דגימת הדם לא נלקחה כדין ובהתאם ל"נוהל מתן 02.232.03: הטיפול בעבירות שכרות בנהיגה" (להלן: "**הנוהל**");

הבוחן לא נימק, לא בזכ"ד ולא בעדותו בבית משפט קמא, מדוע בוצעה בדיקת דם בניגוד לקבוע בנוהל ואף לא הסביר למערער שמוקנית לו הזכות לסרב ליתן דגימה;

השוטר מסר לד"ר יערי, נוטל הדגימה, מבחנה בלבד ללא תמיסת חיטוי, כנדרש בסעיף ז(4)(ה) לנוהל, וכלל לא ידוע מיהו ד"ר יערי, מה תפקידו, מהן סמכויותיו והאם הוא שוחח עם המערער;

המבחנה שהכילה את דגימת הדם שנלקחה מהמערער הוכנסה לכפפה חד פעמית ולא לשקית מוצגים, כנדרש על פי הנוהל, ורק שמו של המערער נרשם על גבי המדבקה. לא זו אף זו, שובר הדואר לא נתלש מהשקית ותיוק בתיק החקירה מאחר שלא נעשה שימוש בשקית מוצגים;

קיים ספק סביר בדבר שיוך תוצאת הבדיקה שנלקחה מהמבחנה שהגיעה למעבדה לטוקסיקולוגיה למערער, שכן הדואר לא נשלח ביום שבת כפי שציין הבוחן במזכר שערך וייתכן כי המדבקה נפלה או הוחלפה בתום לב;

המערער שתה בצורה מרוכזת טרם יצא מחוף הים, ולאחר נסיעה קצרה מאד התרחשה התאונה. המשיבה לא הרימה הנטל להוכיח כי בזמן התאונה היה המערער שיכור, שכן אין חולק כי כמות האלכוהול בגופו של המערער בזמן התאונה אינה זהה לכמות בזמן הבדיקה;

בשל המכלול האמור עתר המערער לזכותו, ולחלופין - להקל בעונשו.

7. **המשיבה** עתרה להותרת פסק דינו של בית משפט קמא על כנו.

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את הכרעת דינו של בית משפט קמא, את קביעותיו העובדתיות והמשפטיות, ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל דעה ומסקנה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו. להלן יפורטו נימוקיי.

9. ראש לכל יוער, כי לאחר עיון בהכרעת הדין החלטתי לאמץ את קביעותיו של בית משפט קמא במלואן.

10. כנקודת מוצא לגוף העניין אזכיר את הכלל הידוע, לפיו אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים אותם קבעה הערכאה הדיונית (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 30 לפסק דינו של כבוד השופט י' דנציגר (פורסם בנבו, 1.9.09)) למעט במקרים חריגים "בהם הממצאים והמסקנות שקבעה הערכאה הדיונית אינם מתקבלים על הדעת, כאשר ברור וגלוי מהם כי נפלה שגגה גסה, מהותית ובולטת אצל הערכאה הדיונית בעניין זה, או שמתגלות סתירות היורדות לשורשו של עניין ולא ניכר כי הערכאה הדיונית נתנה עליהן דעתה" (ע"פ 2103/07 אביהו הורביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק הדין (פורסם בנבו, 31.12.08)). המקרה דנא אינו נופל בגדר אותם חריגים.

מכאן, לעיקרי המחלוקת על פי סדרם.

עיכוב המערער לצורך נטילת בדיקת הדם

11. בית משפט קמא קבע, כי הגם שהמשיבה לא הגישה לבית המשפט את דו"ח העיכוב שערך רס"מ אמסלם, הרי שהלה ציין במפורש בדו"ח הפעולה שערך, כי הודיע למערער שהוא מעוכב (ת/13), ואף חזר על כך במהלך חקירתו הנגדית (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 14, ש' 8-12):

י"ש. למה לא עיכבתם את הנאשם.

ת. הוא עוכב על ידי, והודעתי לו על העיכוב.

ש. איפה דוח העיכוב.

ת. דוח העיכוב מצורף לחומר. בדוח הפעולה כתבתי לו שהודעתי לו על העיכוב ואת

הדוח עיכוב בסיום הטיפול שלי צירפתי לחומר".

טענת המערער, לפיה הוא לא קיבל כל הודעה בדבר עיכובו, נדחת על ידי. בית משפט קמא עיין בדו"ח הפעולה שערך השוטר, התרשם מעדותו וקבע כי דו"ח הפעולה והמזכרים שנערכו על ידי השוטרים מרפאים את הפגם באי הגשת דו"ח עיכוב. כמו כן, טענת המערער לפיה השוטר ששהה במקום יחד עם רס"מ אמסלם לא נכלל ברשימת עדי המשיבה, לא ערך תרשומת ואף לא העיד בבית משפט קמא, אף היא מעט תמוהה, שכן לא רק שאין זו חובה לזמן כל עד שנכח בזירה למתן עדות, אלא שב"כ המערער יכול היה לזמנו ביוזמתו למתן עדות, אם סבר שביכולתו לסייע להגנה. הנה כי כן, לא מצאתי כי נפל פגם המצריך את התערבות ערכאת הערעור בשאלה זו ומכאן שהעיכוב נעשה כדין.

הדרישה למתן דגימת דם

12. על-פי האמור בסעיפים ז(1) ו-2(2) לנוהל, בדיקה לגילוי שכרות מאלכוהול תתבצע באמצעות בדיקת נשיפה. עם זאת, שוטר רשאי לדרוש מנהג החשוד כשיכור נטילת דגימת דם לבדיקה ב-4 מקרים: העדר אפשרות לעשות שימוש בינשוף; לא ניתן לקבל תוצאה במכשיר מכל סיבה שהיא; המדובר בחשד לנהיגה בשכרות עקב השפעת סמים מסוכנים וקיימת מניעה לביצוע בדיקת שתן; החשוד ביקש ביוזמתו כי תבוצע לגביו בדיקת דם. בנוסף, על השוטר להבהיר לחשוד כי אם יסרב יראו אותו כמי שעבר עבירת נהיגה בשכרות.

לטענת המערער, הבוחן לא נימק בזכ"ד ואף לא בעדותו בבית משפט קמא מדוע בוצעה בדיקת הדם בניגוד לקבוע בנוהל, ומדוע לא יידע את המערער שמוקנית לו הזכות לסרב ליתן דגימה. עיון בחומר הראיות מלמד, כי למערער בוצעה תחילה בדיקת נשיפון אלקטרונית על ידי השוטר שמעון בן חמו (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 11, ש' 7), שלאחריה הוחלט לבצע גם בדיקת דם, ורס"מ כהן אף נחקר על כך (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 9, ש' 24-26):

י"ש. איפה כתבת את הנסיבות בגינן החלטת לדרוש נטילת דגימת דם מהנאשם בניגוד

למכשיר ינשוף.

ת. לא כתבתי את זה כי זה היה ברור ועולה מכל המסמכים שערכתי שם כולל ת/6 שקיבלתי על פי שיחה טלפון בשטח שהוא נחשד על פי נשיפון אלקטרוני".

הגם שלא ניתן הסבר מדוע המשטרה לא הסתפקה בתוצאות בדיקת הנשיפון האלקטרוני וביקשה לבצע גם בדיקת דם, הרי שב"כ המערער כלל לא חקר את רס"מ כהן על כך ואף לא הזמין את השוטר שמעון בן חמו על מנת לחקור אותו בנקודה זו. הנני סבור, כי בין אם היה צורך בבדיקת הדם ובין אם לאו, הרי שזו נעשתה בסופו של יום בידיעת ובהסכמת המערער (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 9, ש' 22-23):

"ש. ...היכן ביצעת את סעיף 2 ואני אומר לך שלא ביצעת את כל הסעיף. יהיה נכון שרק ביקשת את הסכמתו על לא הסברת לו את סעיף ז'.

ת. אני כן הסברתי לנהג את המטרה של הבדיקה, את הזכות שלו שלא לעשות את הבדיקה, מה המשמעות אם הוא לא יעשה את הבדיקה. זה כתוב בדוח הפעולה ת/6 בסעיף 8 והוא חתום על זה".

לא מצאתי אפוא כי נפל פגם בדרישה ליטול דגימת דם מהמערער.

הליך נטילת דגימת הדם

13. לטענת המערער, נפלו פגמים בהליך נטילת דגימת הדם, ובכללם: הבוחן לא מילא דו"ח זיכרון דברים על אופן נטילת הדגימה באמצעות הטופס המובנה המצורף לנוהל כנספח ב'; הבוחן לא העביר לד"ר יערי תמיסת חיטוי ללא אלכוהול מתוך הערכה לנטילת דם, לא הכניס את המבחנה המכילה את הדגימה לשקית מוצגים, לא ציין על גבי המדבקה דבר למעט שמו של המערער, ואף לא עשה שימוש בשובר הדואר לשליחת הדגימה כנדרש בסעיף ז' לנוהל; לא ידוע לו מיהו ד"ר יערי, מה תפקידו ומהן סמכויותיו, והאם שאל את המערער אודות מצבו הבריאותי טרם נטילת הדגימה. לפיכך נטען, כי ספק אם תוצאת הבדיקה שייכת למערער.

14. בית משפט קמא קבע, כי אכן ראוי היה שהבוחן יעשה שימוש בטופס המובנה המיועד לצורך תיעוד אופן נטילת הדגימה, וזאת על מנת שלא יישמט בשוגג פרט חיוני הנדרש על פי סעיף 64ג(ב) לפקודת התעבורה. עם זאת, המזכר אשר ערך הבוחן כלל למעשה את כל הפרטים המופיעים בטופס המובנה, וממילא לא נטען כי הושמט ממנו פרט חיוני כלשהו, כך שאף דעתי הינה כי די בכך כדי לקיים את דרישת ותכלית החוק.

הגם שהבוחן לא העביר בעצמו את תמיסת החיטוי ללא האלכוהול לד"ר יערי, הרי שהוא העיד כי נכח בעת שד"ר יערי נטל מהמערער את דגימת הדם, ואף ווידא שהוא חיטא את מקום הדקירה בחומר שאינו מכיל אלכוהול (פרוט'

מיום 26.1.14, עמ' 6, ש' 15-17):

"ת. ... כמו כן נקלחה [צ"ל 'נלקחה' - צ' ס'] בדיקת דם מהנאשם מול עיני ע"י רופא

אשר קודם לבדיקה ביקשתי מהרופא שהחיסוי יעשה ע"י חומר לא אלקוהולי ועל

הזכ"ד אותו כתבתי ותיאירתי כרגע חתם הרופא לאחר שהוא קרא את הנוסח".

לא זו אף זו, על גבי המזכר שערך הבוחן (ת/12), לפיו אזור נטילת הדם לא חוטא בחומר אלקוהולי, חתום ד"ר יערי ו"עצם חתימתו והטבעת חותמתו של הרופא על גבי אותו מסמך יש בה בכדי להצביע כי הרופא מאשר את תוכנו" (הכרעת הדין, עמ' 7, פס' 21; ההדגשה במקור - צ' ס'). הבוחן אף העיד בבית משפט קמא, כי ד"ר יערי קרא את תוכנו של המזכר טרם חתימתו (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 6, ש' 16-17). טענת המערער כנגד סמכותו של ד"ר יערי נדחת על ידי, שכן לא רק שמדובר ברופא לכל דבר ועניין כהגדרתו בסעיף 64ב(3) לפקודת התעבורה ובסעיף 1 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף החשוד), התשנ"ו-1996, אלא שהמזכר (ת/12), עליו חתום ד"ר יערי, הוגש בהסכמת הצדדים והמערער, באמצעות בא כוחו, ציין במפורש בישיבת ההקראה כי הוא מוותר על זימונו של הרופא (הכרעת הדין, עמ' 7, פס' 23; מענה לכתב האישום מיום 30.5.13).

אכן, ככלל, דרך המלך היא שנוטל הדגימה ימלא טופס "דין וחשבון" שיוגש או בהסכמה או שנוטל הדגימה יוזמן ויעיד על כך בבית המשפט. בענייננו, הבוחן ערך את הטופס, ואילו נוטל הדגימה, ד"ר יערי, חתם עליו. לדידי, עדות הבוחן שנכח בחדר הבדיקה בעת נטילת הדגימה, בצירוף וויתור המערער על זימונו של ד"ר יערי למתן עדות, מכשירים את הפגם שבאי מילוי הטופס על ידי נוטל הדגימה.

כמו כן, המבחנה הוצגה לבית משפט קמא על ידי ד"ר גופר כשעליה מודבקת מדבקה עם פרטי המערער. ד"ר גופר העיד, כי המבחנה הייתה עטופה בכפפה חד פעמית שגם עליה הייתה מודבקת מדבקה הנושאת את שמו של המערער, ובכך למעשה אישש את דברי הבוחן. בית משפט קמא קבע, כי בנסיבות אלה אין ספק שהדם שנבדק באמצעות אותה מבחנה על ידי ד"ר גופר הוא אותו דם שניטל מהמערער ע"י ד"ר יערי בנוכחות הבוחן. טענת המערער, לפיה ייתכן שהמדבקה הוחלפה בטעות וכי קיים ספק אם לשייך לו את תוצאות הבדיקה, נדחת על ידי, שכן בוחן התנועה העיד כי באותו יום המערער היה הנבדק היחיד (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 10, ש' 30-32), וכי ד"ר גופר הציג לבית משפט קמא את המבחנה ואת הכפפה.

בית משפט קמא התרשם, כי עדות הבוחן מהימנה, וממילא ההגנה לא הציגה כל טעם לפיו הבוחן העיד באופן שאינו תואם את המציאות. הבוחן העיד בבית משפט קמא, כי אזור הדקירה לא חוטא בחומר אלקוהולי מאחר שהוא עצמו בדק זאת בקפידה (פרוט' מיום 26.1.14, עמ' 10, ש' 5-6). משנקבע כי המזכר שערך הבוחן מכיל את כל הפרטים

הנדרשים, ובכללם: שמו ופרטיו של המערער; נסיבות נטילת הדגימה; תאריך ושעת הנטילה; שמו של הרופא נוטל הדגימה ופרטיו של הבוחן שנכח במקום - לא מצאתי לנכון להתערב בקביעה זו נוכח העדיפות הברורה שיש לערכאה הדיונית בקביעת ממצאי עובדה ומהימנות, בעיקר מקום בו נקבעו עובדות על יסוד התרשמות ישירה מן העד.

רמת האלכוהול במועד התאונה ובמועד הבדיקה

15. המערער טען להגנתו, כי הוא לא היה שיכור במועד הנהיגה, שכן התאונה ארעה דקות ספורות לאחר ששתה, ולפני שערכי האלכוהול בדמו הגיעו לרמה האסורה שנמצאה בדגימה. לטענתו, משך הזמן שחלף עד הבדיקה הגביר את ערכי האלכוהול ועל כן נמצא מעל הרמה המותרת.

16. דין הטענה להידחות. להלן יובהרו טעמיו:

ראש לכל אציין, כי בית משפט קמא קבע כי עדות המערער בשאלת כמות האלכוהול ששתה, כמו גם בשאלת מועד השתייה, איננה אמינה והרושם העולה הוא כי גרסתו של המערער מגמתית, זאת במטרה להציג גרסה תמימה שתרחיקו מהעבירה המיוחסת לו. לעיל כבר ציינתי, כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעת ממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית, אשר התרשמה באופן ישיר ובלתי אמצעי מהמערער.

שנית, ולגוף הטענה, עיון בפסיקה הרלוונטית מלמד, כי תהליך הספיגה מושפע מגורמים שונים, כמו משך זמן השתייה; כמות המשקה; ריכוז האלכוהול במשקה; תכולת הקיבה בזמן השתייה; ועוד גורמים אחרים (תת (י-ם) 9817/07 **מדינת ישראל לשכת תביעות את"ן י-ם נ' סנפירי אריאל** (פורסם בנבו, 28.10.07)). בנוסף, על פי האמור בתקנה 169ב(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בכדי להרשיע נאשם בנהיגה בשכרות, על התביעה להראות כי בעת שנהג ברכב ריכוז האלכוהול בגופו עלה על המידה הקבועה בחוק.

בהתאם לעדות הבוחן, לפיה המערער נכשל בביצוע בדיקת נשיפון שנערכה לו על ידי רס"מ אסמלם בסמוך לקרות התאונה בגין ריח חריף של אלכוהול שנדף מפיו, הרי שאם נכשל המערער בבדיקת הנשיפון, סביר שייכשל גם בבדיקת הדם.

בנוסף, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, גם אם הייתי נכון לקבל את טענת המערער, לפיה ריכוז האלכוהול בגופו בעת התאונה היה נמוך מריכוז האלכוהול שנמצא בגופו בעת הבדיקה, הרי שהמערער לא תכנן לנסוע מספר דקות ולעצור, אלא התכוון לנהוג מכיוון ים המלח לכיוון ירושלים, ובכך היווה למעשה סיכון תחבורתי שיש למנעו.

אמנם, המערער הגיש חוות דעת מומחה שנערכה על ידי פרופ' יונה אמיתי התומכת לכאורה בטענתו זו, והלה אף

נחקר בבית המשפט על חוות דעתו. אלא, שמקובלת עליי קביעת בית משפט קמא, לפיה חוות הדעת והמסקנות אליהן הגיע מומחה ההגנה מבוססות על גרסתו של המערער לגבי מועד וכמות השתייה, ומשכך, אין בהן די כדי להטיל ספק בתוצאות בדיקת הדם שנערכה למערער.

עוד מצאתי להעיר, כי טענת המערער, לפיה אדם ייחשב נוהג בשכרות אך ורק לפי אורך זמן הנסיעה ולא לפי כמות השתייה החריפה ששתה עובר לנסיעה, איננה מתיישבת עם כללי ההיגיון והשכל הישר. לא רק שהאלכוהול נספג בגוף האדם באופן אינדיווידואלי ולא ניתן לדעת מתי יגיע ריכוז האלכוהול לסף האכיפה, אלא שהכמות שנמדדה בגופו של המערער דנן הייתה פי 3.5 מהכמות המותרת, כך שלא מדובר בכמות גבולית.

מן המקובץ עולה כי דין הטענה להידחות.

17. מכאן לעניין הערעור על העונש. גם בנושא זה דין הערעור להידחות. הגם שב"כ המערער טען כי מקום עבודתו הנוכחי של המערער מגלה אפס סבלנות כלפי עובד בעל עבר פלילי, הרי לא רק שמדובר בעבירה שניה של נהיגה בשכרות, ולכן לא ניתן להקל בכך ראש, אלא שלא מצאתי כי בית משפט קמא השית על המערער עונש החורג מהענישה המקובלת בנסיבות העניין.

סוף דבר

18. הערעור נדחה אפוא על שני חלקיו.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, ט' תשרי תשע"ו, 22 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.